

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות מנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 553

משכיל לדוד

פרשת צו-זכור

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

ומכאן נמצאנו למדים שמושה רבנו חש עצמו כל כך בטל לפני אלופו של עולם, עד שלא הרגיש בנוח שהקב"ה קורא לו קריאה של חיבה וראה בזה רק 'ויקר', דהיינו דרך מקרה בעלמא, שהוא מצד עצמו אינו ראוי לכך. וכעין זה ראיתי באחד הספרים של כ"ק האדמו"ר מאלכסנדר זיע"א, האומר שכל שהאדם ישפיל את עצמו ויראה עצמו קטן, כך יזכה לראות את גדלותו יתברך ואת עוצם שכינתו. לעומת כן, ככל שהאדם יראה עצמו גדול ומרומם, כך יקטן בעיניו כבוד ה' ושכינתו.

וסיבת הדבר תלויה בכך שרק כבודו האישי הוא זה הממלא אותו, עד שאינו פנוי להכיר בגדולת הבורא יתברך. ומשמע שבכדי ליכות למלבוש רוחני - לתורה ויראת שמים, על האדם להכניע עצמו בפני אלופו של עולם, ואף בפני הרבנים וגדולי הדור המייצגים את דעת התורה.

וממשיכה התורה ואומרת (ויקרא א, ב) "אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם". פירושה של הדברים שיעיקר ההקרה צריכה לבוא מכם, שהאדם יקריב עצמו כקרבן לפני ה' וימסור את כל אשר יש לו לכבודו יתברך.

מן הבהמה - פירושו, שיקריב האדם את כל תאוותיו הבהמיות, רצונותיו ותשוקותיו על גבי מזבח התורה.

מן הבקר - הוא לשון בוקר, מלמד שכבר בקומו של האדם בבוקר, צריך הוא להקריב עצמיותו לפני בוראו, שלא יתעסק בצרכיו האישיים ובענייניו הפרטיים בראשונה, אלא ראשית ילך לבית הכנסת ויעמוד בתפילה אל מול בוראו, ורק לאחר מכן יתפנה לצרכיו האישיים. והוא שאמר הבעל שם טוב הקדוש שלעיתים האדם לומד תורה ומקיים מצוות, ואף על פי כן הוא נעדר יראת שמים ואינו חש התעלות בעבודת ה'. ותלה זאת הבעל שם טוב בכך שאותו אדם בקומו בבוקר, מעמיד את צרכיו ורצונותיו האישיים קודם רצונו של מקום, ובהיות שהגשמיים היא זו שפותחת את סדר היום, לפיכך אין כוחו להתלבש בלבוש רוחני שהוא יראת שמים פנימית.

וכגון זה אמר דוד המלך בתהילים (עג, כח) "ואני קרבת אלוהים לי טוב". והסביר בזה המשפיע הרוחני שלי הצדיק רבי מסעוד זוהר זצ"ל [בהיותו בישיבה הקדושה בפובלין שבצרפת, בהיותו בן שתים עשרה שנים] דוד המלך אינו מבקש מאת הקב"ה מאומה, לא כבוד, לא גדולה ולא מלוכה, אלא אך ורק את קרבתו, זוהי משאת חייו ולכן נפשו מייחלת, עד כאן דבריו הקדושים. וכיצד זוכה האדם לרכוש קרבת ה' ולהתלבש בלבוש רוחני, על ידי שמקריב הוא את עצמיותו, רצונותיו ותאוותיו כקרבן לפני ה'.

לבוש רוחני נקנה בהכנעה

"ויקרב משה את אהרן ואת בניו וירחץ אותם במים. ויתן עליו את הכתנת ויחזור אותו באבנט וילבש אותו את המעיל" (ויקרא ח, ו-ז)

המתבונן בפסוקים כיך ויראה, היאך הקב"ה מצוה למשה להקהיל את כל עדת בני ישראל אל פתח אוהל מועד, על מנת לחזות ולראות כיצד משה רוחץ את הכהנים ואחר כך מלבישם בגדי כהונה. ומבאר רש"י שהקהלת עם ישראל בפתח אוהל מועד, היה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה. וזה מלמדנו כמה היה גדול ונשגב מעמד זה, שבו רחץ משה את הכהנים והלבישם בגדי כהונה.

והנה יש לעורר ולהקשות מפני מה הוצרך משה לרחוץ את הכהנים ולהלבישם, וכי אהרון ובניו אינם יודעים לעשות פעולות אלו בעצמם, עד שהוצרך משה לעשות זאת בעבורם. וביותר תמוה מדוע זה נעשה לעיני כל עם ישראל?

והנראה לומר שמכאן נמצאנו למדים על גודל החשיבות אותה מעניקה התורה ללבוש, היות והלבוש החיצוני מורה ומלמד על הלבוש הפנימי של האדם. פסוק זה בא לתת מוסר לאדם, שכשם שיש לעשות מלבוש לגוף, כך יש לעשות מלבוש רוחני לנשמה. זאת ועוד, כשם שיוקר המלבוש מעיד על יופיו, כך יוקר תפארת המלבוש הרוחני, תלוי ביופי ובשלמות המצוות והמעשים טובים שעושה האדם.

וכבר מצינו בחז"ל שהבגד מורה על הלבוש הרוחני, כמו שנאמר בנביא זכריה (ג, ג) "ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך". בארו חז"ל (סנהדרין צג, א) שהבגדים הצואים אלו בניו שנשאו נשים נכריות לכהונה. ובהיות והמלבושים מסמלים את הרוחניות ופנימיות האדם, לכן משה רבנו רבן של כל ישראל, הוא זה שהלביש את אהרון ובניו. ורמזו בדבר שכשם שאהרון ובניו נתבטלו לפני משה שרחץ בשרם במים הרומזים לתורה, כך גם כל אדם המעוניין ליכות ללבוש רוחני, צריך להכניע עצמו בפני רבותיו המסמלים דעת תורה. ומתוך שהתלמיד ילך אצל הרב וילמד ממנו תורה, יטהר וינקה גופו במימי התורה, וכך יזכה למלבוש רוחני. ואם כן הדרך לקנות מלבוש רוחני הינה באמצעות הכנעה וביטול בפני הרבנים ודעת תורה, וכמו כן הקדושה והטהרה נקנים על ידי לימוד וקיום התורה המשולה למים חיים.

להקריב את התאוות

האות א' שבתחילת חומש ויקרא היא זעירא. כידוע האות א' רומזת לאלופו של עולם.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת צו-זכור י"ג אדר ב' תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
17:13	17:29	17:31	
18:25	18:28	18:27	מוצאי שבת
19:06	19:05	19:07	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

יג - רבי משה פיינשטיין,	יז - רבי אברהם מנחם מאלכסנדר,
מח"ס "ש"ת אגרות משה"	מח"ס "אמרי מנחם"
יד - רבי יעקב כהנא	יח - רבי אלכסנדר דיסקינד מהורנאדא,
טו - רבי חיים הכהן קמיל,	מח"ס "סוד ושורש העבודה"
ראש ישיבת אופקים	יט - רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה

מי פותח את שערי גן עדן?

לכל המאוחר, על כן מי שהספיק לקפוץ פנימה ולהיכנס - קנה את מקומו, ומי שנשאר בחוץ הרי הוא נאלץ לחכות עד שעת הקריאה של השנה הבאה. והנה - המשיכה הנפש לספר לאברך, שהיא התייצבה כבר כמה וכמה שנים על יד שער הגן עדן, אולם בגלל הדוחק הרב ששרר שם בשערי הגן עדן, היא לא הצליחה להשתחל ולהיכנס פנימה. וגם בשנה האחרונה, סגרו את השער בדיוק באותה שעה כשהגיע תורה להיכנס.

לאחר שהחמצו כמה הזדמנויות, החליטה אותה נפש שהיא לא תזוז ממקומה, היא תישאר באותו מקום - סמוך לפתח הגן עדן - עד שיקראו את המגילה בשנה הבאה. חלפו שבועות אחדים, הנפש עדיין עומדת וממתנה לקריאת המגילה של השנה הבאה, עומדת ומצפה בכליון עינים לפתיחת שערי הגן עדן, והנה לפתע היא שמעה בליל פסח שקוראים את המגילה.

מיד התחילה הנפש לדפוק על שערי גן עדן בכדי שיתנו לה להיכנס פנימה, שהרי עכשיו קוראים את המגילה...

לשמע קול דפיקותיה, יצא אליה שומר הפתח ואמר לה, הן אמת שקוראים כעת את המגילה, אבל הלא אין זה עכשיו זמן קריאתה. השיבה הנפש ואמרה לו, מאי נפקא מינה אם זמן קריאה הוא עכשיו או לא, הרי מכיון שקוראים את המגילה מחויב אתה להכניסני.

וכאשר התווכחו בזה, יצא אליהם אחד מבית דין של מעלה ואמר לה: האמת היא כדברי השומר, שקריאת המגילה צריכה שתהיה בזמנה, וזולת זה אינה מועלת. אלא אם כן, תרדי אל האברך הקורא את המגילת אסתר - ובאם הוא יפסוק שתוכלי להכנס, כי אז יורשה לך להכנס לתוככי הגן עדן.

וכאן, ביקשה והתחננה אותה הנפש על עצמה, שיצא פסק דין שתהא השעה הזאת שעת רצון כשעת הרצון המתעוררת בשעת קריאת המגילה - וכניסתה תותר לתוככי הגן עדן.

זקני החסידים היו רגילים לומר, כי רבינו בעל ה"אמרי יוסף" מספינקא זצ"ל, שהיה דייקן גדול בסיפורי עובדות, הקפיד מאוד שלא לספר שום סיפור מבלי שיוכיח את שם בעל העובדא, או שייגיד את דבר הסיפור בשם תלמידי קדוש ישראל - רבינו הבעל שם טוב זיע"א, ובסיפור זה שסתם ולא פירש מי היה אותו "האברך" הזה, כנראה שכונתו היתה על עצמו, וברוב מידת הענוה שהיתה חתו מה בו לא הרהיב בנפשו לספר את דבר המעשה על עצמו ולכן סתם את המעשה ולא פירש במי המדובר. כוחה של מגילה!

בשם האריז"ל מובא בס' פרים הקדושים, שבכל חג ומועד מאירה אותה הארת הניסים והנפלאות שהאירה בזמן שאירע אותו מאורע שמוזכרים. למשל: בפסח - מאיר אור הניסים שהיו בזמן יציאת מצרים, בחנוכה - מאיר אור הניסים שהיו בזמן החשמונאים וכדומה. בפורים מאיר אותו האור של הניסים והנפלאות שהאיר בזמן מרדכי ואסתר, כאשר זכו בכוח התפילה והתשובה לבטל את הגזירה הנוראה של המן הרשע, וכל האורות שהאירו בזמן אסתר מאירים בימי הפורים שבכל שנה ושנה: אור האמונה. אהבת התורה. אור התשובה. אמונת חכמים ואהבת ישראל.

האדמו"ר בעל "הקול יצחק" זצ"ל, רגיל היה לספר את הסיפור הבא בכל שנה בליל שני של פסח אחרי גמר עריכת הסדר - וכך היו דבריו (מתוך "ההגדה לבית ספינקא"): אבי זצ"ל בעל "אמרי יוסף",

רגיל היה לספר בכל ליל שני של פסח אחרי הסדר, כי היה פעם אברך אחד, שא"חרי שערך את הסדר בליל השני של חג הפסח, אמר את מגילת שיר השירים והאריך בסיפורי יציאת מצרים כמצות היום. אולם מכיון שעדיין "לא חטפתו שינה", כפי המבואר בדברי רבותינו זכרונם לברכה, לכן הוא לא רצה לעלות על יצועו בכדי לישון. התיישב האברך בדעתו שמכיון שביום שני של חג הפסח הוא זמן של "סעודת אסתר", על כן "דבר בעיתו מה טוב" - והטוב כעת הוא לקרוא כעת את המגילה.

והנה כאשר סיים אותו אברך את קריאת המגילה, ראה שבאה אליו איזה נפש שהתייצבה לפניו וביקשה ממנו תיקון לעצמה. נפנה אליה האברך ושאל אותה; הגידי נא לי איזו שייכות יש לך אלי ומה רצונך ממני כעת? והתחילה הנפש לספר לו כי ישנן נשמות שאף אחרי שנידונו בבית דין של מעלה וקבלו את שלהם, בכל זאת אין ביכולתם ליכנס לגן עדן - עד שתהיה להן זכות מיוחדת ליכנס לתוככי גן עדן העליון. ברם בכל שנה ושנה בשעת קריאת המגילה פותחים המלאכים בשמים את שערי גן העדן, ואז יוכל כל אחד ליכנס.

והנה, כך מומשיכה אותה נפש לספר לאברך - כבר חדשים רבים לפני זמן הקריאה עומדות אלפים ורבות נשמות על יד השער של גן העדן ומחכות לשעת פתיחתם, ואולם מכיון שקריאת המגילה אינה אלא שעה אחת, שתיים או שלש

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

קצת סבלנות

זיהר מאד להרגיל את עצמו במידת הסבלנות, שיהיה מרוצה בכל מה שיאירע לו, ואפילו יחרפוהו בפניו - לא ישיב כלל, וידע כי הכל מאת ה' עבור עונותיו, ועונותיו הם המחפרים אותו. ובהו יוקל עליו לרכוש את מדת שמירת הלשון, כי בלי מדת הסבלנות יצטרך להתגבר על יצרו תמיד שלא לספר אחרים מה שהיה בינו ובין פלוני, או להיזהר באיזה אופן לספר, ופעם ינצח את היצר ופעם היצר ינצחנו. (שער התבונה פ"ח)

1. על איזו מנחה נאמר "לא תאכל"?
2. היכן נכתב בספר תהלים מצות הבאת קרבן תודה?

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

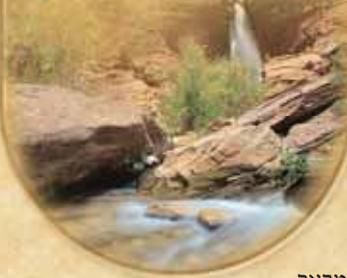
לקדש את המחשבה בכל עת

מן העבירה". ובשעה שהאדם מקדש את הרהוריו לגבוה, דוגמת קרבן עולה, אינו בא לידי חטא ואשם. לפיכך הקדימה התורה פרשת עולה לכל הקרבנות כולם, הואיל ואין כל אדם ניצול מן העבירה אלא אם כן הוא מקריב את עצמו ומתקדש כולו לד', עד שאיננו מסיח דעתו ומחשבותיו מהשי"ת, הלכך עדיף קרבן עולה יתר משאר הקרבנות, כי על ידי העולה יכול האדם להיות כליל לד', ולקדש גם את חומרו הגס על ידי שהוא מקדש את עצמו בדברים המותרים לו, לפני משורת הדין, ולעלות מעלה מעלה במעלות התורה והיראה. ואם יש כאן עולה, אין כאן חטאת. ורמזה התורה "זאת תורת העולה - היא העולה", כלומר שכל עצמו של קרבן עולה היא, שתהא עולה לד', ואם אין האדם מרגיש בעליה רוחנית, ואינו אומר, שמא לא עבדתי את ד' אתמול עבודה מהוגנת, ואוסיף היום בעבודה, אלא אדרבה הוא אומר, אי אפשי להוסיף בעבודה, ומה לי להתקדש יותר מן הצריך, ואין לדבר סוף, התפללתי, קרייתי ושניתי ואני פרוש מן העבירה, ודי לי בכך. מי שהוא אומר כן, בידוע שלא הגיע עדיין להיות עולה לד', ולא הקריב את הבהמיות שבו לשמים, כי אילו היתה הבהמיות שבו נהפכת להיות רוחנית, ודאי שלא היתה מונעת בעדו לעלות בעבודת ד' אף בדברים שהם לפני משורת הדין.

"זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר ואש המזבח תוקד בו" (ו. ב).

כתבה תורה "אדם כי יקריב מכם" אצל קרבן עולה, והעולה באה על הרהור הלב (ירושלמי יומא ח, ז), מכלל שאין עולה מכפרת אלא אם כן יש עמה תשובה על הרהור הלב. ולא זו בלבד, אלא אף מן הבהמה, כלומר שגם הבהמיות שבנפש האדם יקריב האדם לד', כדרך שאמרו (יבמות כ, א) "קדש עצמך במותר לך", זאת אומרת לפני משורת הדין. ועל ידי שיעשה האדם כן, יזכה להיות כולו לד', ועונותיו מתכפרים ואין חטא בא על ידו. כי אין האדם בא לידי עבירה אלא אם כן מהרהר תחלה בדבר, כדרך שאמרו (כתובות מו, א) ונשמרת מכל דבר רע (דברים כג, י) "מכאן אמר ר' פנחס בן יאיר, אל יהרהר אדם ביום, ויבא לידי טומאה בלילה". וגדולה מזו שנינו (יומא כט, א) "הרהורי עבירה קשים

מן המעיין

"להקריב את קרבניהם

לה' במדבר סיני" (ז. לז)

תמיהה היא: מה פשר ההדגשה המיוחדת בפסוק "במדבר סיני", מה נתייחד מדבר סיני משאר המקומות שהקריבו בהם את הקרבנות?

רבי חזקיהו בר מנחם - ה"חזקוני"

- מרגיש בתמיהה זו והוא מיישב ומבאר,

שמכיון שישראל לא הקריבו קרבנות עד שבאו למדבר סיני, ושם ישבו בני ישראל משך של שנה אחת חסרה עשרה ימים. (שהרי בראש חודש סיון, בשנה הראשונה, באו למדבר סיני, ובשנה השנית בחודש השני בעשרים לחודש נעלה הענן).

ומאחר שנסעו ממדבר סיני שוב לא הקריבו קרבנות, שהרי הנביא עמוס (ה, כא) אמר "הזבחים ומנחה הגשתם לי במדבר"? וגם קרבן פסח לא עשו רק במצרים ובמדבר סיני, וקרבנות יום הכיפורים בשנה השניה, ולפיכך, הדגיש הכתוב "להקריב את קרבניהם לה' במדבר סיני".

אור הזוהר

"זאת התורה לעלה למנחה לחטאת ולאשם ולמילואים" (ז. לו)

אמר רבי יוחנן: כשפירש הקב"ה את הקרבנות, אמר משה; רבנו של עולם! תינח בזמן שיהיו ישראל על אדמתם, כיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו? אמר לו, משה, יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילה יותר מכל הקרבנות שבעולם, שנאמר "זאת התורה לעלה למנחה לחטאת ולאשם ולמילואים". כלומר, זאת התורה בשביל עולה, בשביל מנחה, בשביל אשם.

אמר רבי כרוספדאי: כל מי שמזכיר בפיו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות את עניני הקרבנות וסדר הקרבתם ומכין בהם, ברית כרותה היא שאותם המלאכים המזכירים את חטאי האנשים להרע להם - לא יוכלו לעשות להם רע אלא טוב.

(וירא ק.)

"צו את אהרן ואת בניו" (ו. ב)

"אין צו אלא זירוז... ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס". (תורת כהנים) אמר רבי מנחם מנדל מקוסוב:

בזמן שבית המקדש היה קיים, אדם שנכשל בחטא מביא קרבן ומתכפר. בזמן הזה מרבה בצדקה ופודה את עצמו מן החטא. ואילו בשבת קודש, שהכיס ריק ואין בו נתינת צדקה, מה יעשה אדם ויתכפר? יהא זרז ונוכר להזמין אורחים עניים לשולחנו, לסעודת שבת, ויהיו עניים אוכלין ובעלים מתכפרין. וזה שרמזו רשב"י באומרו: "ביותר צריך לזרז במקום שיש בו חסרון כיס", כשכיס הצדקה חסר, כלומר: ביום השבת.

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ו. יו)

"עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש... לא כבו הגשמים אש של עצי המערכה". (אבות ה. ה)

הדבר תמוה: היפלא מה' דבר, הרי יכל לעשות שלא ירד גשם על המזבח כלל, ולא יזדקק לנס כה גדול?

אלא ביאר רבי חיים מוולוז'ין, ללמדנו בא, מהי דרך ההנהגה הרצויה, שלא יטוש אדם את מקומו ומעמדו בעבודת הקודש, בכל מקרה. וכשם שהאש היתה יוקדת תמיד על המזבח, ואף מפני גשמים שנתכו עליה לא נרתעה, כמו כן, ראוי שעם כל הסיבות המפריעות בחיי היום יתמיד לעמוד על עמדו, ולא יסור מעבודתו הקדושה.

הנה רוב אנשי העולם מבקשים להצדיק את העדר תלמודם, באמתלה כי דאגת הפרנסה מפריעתם. אך האמת היא שצריך האדם לבטוח בה' כי יספק לו צרכיו, ולא יכבו "גשמים", היינו, עניני הגשמיים והפרנסה, את האש, היא עסק התורה אשר נאמר בה "הלא כה דברי כאש".

"מצות תאכל במקום קדוש" (ו. ט)

כמה נאה פירושו של האדמו"ר רבי חיים מאיר מוויזניץ זצ"ל: "מצות תאכל במקום קדוש" - על המצות של פסח להיאכל במקום קדוש, היינו בפה קדוש; יש לאכול אותם בפה נקי מדיבורים אסורים ובטלים, בפה שאינו להוט לאכילה של תאוה...

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

האש בוורת כלב

"ואש המזבחה תוקד

בו" (ו.ו.)

רועי החסידות, חזרו ודרשו לעצמם פסוק זה בדרך הדרש על עבודת השי"ת: דהיינו, אם אש עבודת ה' יוקדת באדם, עליו להזהר שתהיה יוקדת "בו" - בתוכו פנימה, ולא כלפי חוץ באופן שתפגע

באחרים. להקפיד שמצוות או החומרות במצוות - לא יבואו על חשבון הזולת. מן המפורסמות בעולם התורה, דרכו של הגאון בעל הבית הלוי, רבי יוסף דב סולובייצ'יק זצ"ל, להחמיר על עצמו בכל מיני ענינים, אף שלאחרים היה מיקל. מהזולת היה דורש שיקיים את הדין כפי שנקבע בשו"ע הלכה למעשה, ולא יותר. בכל יום הכפורים, אחר תפלת נעילה, היה מנהגו לצוות לתקוע מיד ולהתפלל תפילת ערבית. פעם העיז תלמיד חכם מבין הציבור ושאל את הגאון: "הלא הדין מפורש בשו"ע, שביום התענית צריכים להמתין עד שיצא הספק מן הלב?" "אמנם כן" - פסק הגאון - "צריכים להמתין עד שיצא הספק מן הלב, אבל לא עד שיצא הלב מן הספק!..."

וכך סח הגאון רבי יעקב ניימן זצ"ל: פעם סיפר לי יהודי על "גדלותו" של בנו: בשעת ערב בחול המועד סוכות, ישבו קבוצת אברכים בסוכת בנו ופיהם מלא שירות וזמירות לה', בקול רינה ושמחת החג. והנה מתוך ההתלהבות דקדושה, הלכו קולות השירה וגברו עד כי הופרעה מנוחתו של היהודי הזקן אשר היה דר בעליית הבית.

הזקן לא יכל לסבול את הרעש, ושפך עליהם דלי מים מן העליה. או אז צעק בני מן הסוכה: "איך אפשר לשפוך לכאן מים, הלא השכינה שורה כאן?! כך סיפר לי אותו יהודי, להראות את מדרגתו הנשגבה של בנו.

אמרת לאותו יהודי: האם באמת הנך סבור כי השכינה שורה במקום שכזה אשר

גוזלים מנוחתו של אדם זקן? לא ולא! אמנם מצוה גדולה לשמוח ברגל ולזמר בשבחיו לה', אבל חלילה שתהא המצוה באה בעבירה כשהיא על חשבון הזולת".

שלא יסבול מהריח

בספר הזכרון לבעל ה"מכתב מאליהו", מסופר שעל המזונן בדירתו של המשגיח, הגה"צ רבי אליהו אליעזר דסלר זצ"ל, עמד מתקן צבעוני שהיה משמש לזילוף של מי בושם ובקצהו היתה משאבת גומי מצועצעת וצבעונית. תלמידי המשגיח, שהבחינו בדבר ידעו בכיבוד כי המשגיח והרבנית ע"ה לא השתמשו לצרכם האישי בזה, התפלאו בינם לבין עצמם מה צורך לו למשגיח בזה, אף לא אחד מהתלמידים בישיבה העיז לשאול מאומה.

עד שהגיעו ימי הפורים, דירת המשגיח התמלאה בבני הישיבה שבאו לכבד את המשגיח בשמחת פורים. מספר בחורים הרשו לעצמם לשחק בבקבוק המעוצב וזילפו קצת בושם, תוך שהם פונים בבת צחוק אל המשגיח בשאלה הלכתית; איזו ברכה מברכים על זה...

המשגיח בפיקחותו הרבה השיב להם: כמדומני שנפסק בהלכה שמי שמשתמש בחפצו של הזולת ללא רשותו - אינו יכול לברך...

רק לאחר פטירתה של הרבנית ע"ה, סיפר לימים אחד מתלמידיו, התברר פשר הדבר. עד אז הניח לנו המשגיח בענוותנותו לשאול אותו את השאלה המביכה, אבל הוא שתק ולא פירש. רק אז התברר כי בכל שבועיים היה מגיע שליח מהמכבסה כדי לקחת את הבגדים לכיבוס. הרבנית הייתה מזולפת מן המכשיר על הבגדים שח"ו לא יסבול האיש מהריח של הזיעה...

ועוד הרגשה עדינה בכבוד הזולת: ראש ישיבת "באר יעקב", הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל, נסע במונית עם בנו ותלמידו. השנים דיברו ביניהם בשפת האידיש, לפתע פנה אליהם ראש הישיבה הפסיקים וביקש מהם לעבור לדבר בלשון הקודש. אחר שיצאו מהמונית הסביר להם את טעמו ונימוקו: הרי הנהג אינו מבין כלל את שפת האידיש, יתכן מאוד שהוא חושש שאתם מדברים עליו וזה לא נעים...

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לנתק את החשמל

הרב שמועון הכהן נכד הצדיק הקדוש רבי דוד בן ברוך זיע"א, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שפעם הוא נסע עם אשתו ממוגאדור למרקאש. באמצע הדרך אשתו החלה לדאוג מאד. היא אמרה לו: נדמה לי כי השארתי את המגהץ דלוק בשקע החשמל, והסכנה גדולה מאד. מיד התקשר הרב שמועון למוגאדור, וביקש מהשכנים להיכנס לביתו ולכבות את המגהץ הדולק.

לתדהמתו סיפרו לו השכנים, כי אין כל צורך להיכנס לביתו.

"מדוע?" התפלא רבי שמועון.

"כבר בבוקר הגיע לכאן רבי חיים פינטו והורה לנו לנתק מיד את החשמל מדירתו של מר שמועון כהן, מכיון שהם נסעו למרקאש ושכחו לכבות את המגהץ..."

רפואה בזכות אבות

עוד סיפר הרב שמועון כהן, נכד הצדיק רבי דוד בן ברוך זיע"א:

בזמנו הוא בנה בנין במוגאדור, ובאמצע הבניה הגיע למקום רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, ואמר לו: רבי שמועון! תדע לך שעלול לקרות כאן משהו, אבל בזכות אבותי הקדושים לא יקרה כאן כלום.

זמן מה לאחר מכן נפל אחד הפועלים ממקום גבוה מאד, ולא קרה לו מאומה. כל זאת בזכותו של רבי חיים זיע"א שהתפלל עליו שלא יקרה לו כלום. הפועל קם על רגליו בריא ושלם, והרב שמועון כהן הלך עמו אל רבי חיים זיע"א כדי לספר לו את הפלא הגדול ויחד להודות לה'.